

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

8. července 2020*

„Dumping – Dovoz krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků) pocházejících nebo odesílaných z Číny – Závazky – Přípustnost – Prováděcí nařízení (EU) 2016/2146 – Prohlášení závazkových faktur za neplatné – Časová působnost nových ustanovení“

Ve věci T-110/17,

Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd, se sídlem v Changzhou (Čína), zastoupená Y. Melinem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené N. Kuplewatzkym a T. Maxian Ruschem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Radou Evropské unie, zastoupené H. Marcos Fraile, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s N. Tuominen, advokátkou,

vedlejší účastnice,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na částečné zrušení prováděcího nařízení Komise (EU) 2016/2146 ze dne 7. prosince 2016, kterým se odvolává přijetí závazku dvou vyvážejících výrobců podle prováděcího rozhodnutí 2013/707/EU, kterým se potvrzuje přijetí závazku nabídnutého v souvislosti s antidumpingovým a antisubvenčním řízením týkajícím se dovozu krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků) pocházejících nebo odesílaných z Čínské lidové republiky po dobu uplatňování konečných opatření (Úř. věst. 2016, L 333, s. 4), v rozsahu, v němž se týká žalobkyně,

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení H. Kanninen, předseda, J. Schwarcz (zpravodaj) a C. Iliopoulos, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: P. Cullen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 30. ledna 2019,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Žalobkyně, Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd, vyrábí krystalické křemíkové fotovoltaické moduly v Číně a vyváží je do Evropské unie.
- 2 Dne 4. června 2013 Evropská komise přijala nařízení (EU) č. 513/2013 o uložení prozatímního antidumpingového cla na dovoz krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků a destiček) pocházejících nebo odesílaných z Čínské lidové republiky a o změně nařízení (EU) č. 182/2013, kterým se zavádí celní evidence tohoto dovozu pocházejícího nebo odesílaného z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2013, L 152, s. 5).
- 3 Rozhodnutím 2013/423/EU ze dne 2. srpna 2013, kterým se přijímá závazek nabízený v souvislosti s řízením o uložení prozatímního antidumpingového cla na dovoz krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků a destiček) pocházejících nebo odesílaných z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2013, L 209, s. 26), přijala Komise cenový závazek (dále jen „závazek“) nabídnutý Čínskou obchodní komorou na dovoz a vývoz strojů a elektronických výrobků (dále jen „CCCME“) jménem žalobkyně a několika dalších vyvážejících výrobců.
- 4 Dne 2. prosince 2013 přijala Rada Evropské unie prováděcí nařízení (EU) č. 1238/2013, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo a s konečnou platností vybírá uložené prozatímní clo na dovoz krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků) pocházejících nebo odesílaných z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2013, L 325, s. 1).
- 5 Dne 2. prosince 2013 Rada rovněž přijala prováděcí nařízení (EU) č. 1239/2013, kterým se ukládá konečné vyrovnávací clo na dovoz krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků) pocházejících nebo odesílaných z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2013, L 325, s. 66).
- 6 Článek 3 odst. 2 prováděcího nařízení č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 2 prováděcího nařízení č. 1239/2013 týmiž slovy stanoví, že Komise může identifikovat transakce, pro které „přijetím prohlášení o propuštění do volného oběhu vzniká celní dluh“ v situacích, kdy je přijetí cenového závazku odvoláno.
- 7 Svým prováděcím rozhodnutím 2013/707/EU ze dne 4. prosince 2013, kterým se potvrzuje přijetí závazku nabídnutého v souvislosti s antidumpingovým a antisubvenčním řízením týkajícím se dovozu krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků) pocházejících nebo odesílaných z Čínské lidové republiky po dobu uplatňování konečných opatření (Úř. věst. 2013, L 325, s. 214), potvrdila Komise přijetí závazku, ve znění změn na žádost CCCME učiněnou jménem čínských vyvážejících výrobců. Dne 10. září 2014 přijala Komise prováděcí rozhodnutí 2014/657/EU, kterým se přijímá návrh předložený skupinou vyvážejících výrobců společně s CCCME, jenž se týká upřesnění ohledně plnění závazku uvedeného v prováděcím rozhodnutí 2013/707 (Úř. věst. 2014, L 270, s. 6).
- 8 Celkové clo *ad valorem* použitelné na dovoz fotovoltaických článků a modulů pocházejících z Číny pro společnosti nezařazené do vzorku, které spolupracovaly a jsou zahrnuty do seznamu uvedeného v příloze I prováděcího nařízení č. 1238/2013 a v příloze 1 prováděcího nařízení č. 1239/2013 činí 47,7 %. Odpovídá antidumpingovému clu ve výši 41,3 % (čl. 1 odst. 2 prováděcího nařízení č. 1238/2013), ke kterému se přidává vyrovnávací clo ve výši 6,4 % (čl. 1 odst. 2 prováděcího nařízení č. 1239/2013). Dovozy, na které se vztahuje závazek a prováděcí rozhodnutí 2013/707, jsou osvobozeny od těchto cel podle čl. 3 odst. 1 prováděcího nařízení č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 1 prováděcího nařízení č. 1239/2013.

- 9 Dopisem ze dne 11. října 2016 Komise informovala žalobkyni, že má v úmyslu odvolat přijetí závazku a upřesnit hlavní prvky a úvahy, na nichž se zakládá. K tomuto dopisu byla připojena obecná informační zpráva a zvláštní zpráva žalobkyni.
- 10 Ve zvláštní zprávě žalobkyni Komise uvedla, že má v úmyslu odvolat přijetí závazku, a informovala žalobkyni v bodě 4 nazvaném „Prohlášení závazkových faktur za neplatné“, že zamýšlí zaprvé prohlásit za neplatné závazkové faktury, které doprovázely prodej uskutečněný dovozci, a zadruhé nařídit celním orgánům, aby vybraly celní dluh v případě, že žalobkyně nepředložila platné závazkové faktury v době přijetí prohlášení o propuštění zboží do volného oběhu.
- 11 Dopisem ze dne 28. října 2016 žalobkyně předložila vyjádření k obecné informační zprávě a ke zvláštní zprávě Komise pro ni. V podstatě vysvětlila, že Komise neměla pravomoc zneplatnit faktury ani nařídit celním orgánům, aby vybraly cla, jako kdyby nebyla předložena žádná závazková faktura. Podle žalobkyně to ve skutečnosti znamenalo poskytnutí zpětného účinku odvolání závazku.
- 12 Komise potvrdila svůj postoj v prováděcím nařízení Komise (EU) 2016/2146 ze dne 7. prosince 2016, kterým se odvolává přijetí závazku dvou vyvážejících výrobců podle prováděcího rozhodnutí 2013/707 (Úř. věst. 2016, L 333, s. 4, dále jen „napadené nařízení“), přijatém na základě článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1036 ze dne 8. června 2016 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (Úř. věst. 2016, L 176, s. 21, dále jen „základní antidumpingové nařízení“), a článku 13 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1037 ze dne 8. června 2016 o ochraně před dovozem subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (Úř. věst. 2016, L 176, s. 55, dále jen „základní antisubvenční nařízení“).

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 13 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 18. února 2017 podala žalobkyně projednávanou žalobu.
- 14 Komise předložila žalobní odpověď kanceláři Tribunálu dne 22. května 2017.
- 15 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 23. května 2017 požádala Rada o povolení vedlejšího účastenství na podporu návrhových žádání Komise. Hlavní účastnice řízení v tomto ohledu nepředložily připomínky.
- 16 Rozhodnutím ze dne 10. července 2017 předseda čtvrtého senátu Tribunálu povolil vedlejší účastenství Rady na podporu návrhových žádání Komise.
- 17 Rada předložila dne 27. července 2017 spis vedlejšího účastníka řízení.
- 18 Dopisem zasláným kanceláři Tribunálu dne 12. září 2017 Komise oznámila, že k vyjádření vedlejšího účastníka nemá žádné připomínky.
- 19 Žalobkyně předložila kanceláři Tribunálu své vyjádření ke spisu vedlejšího účastníka dne 12. září 2017.
- 20 Dne 28. července 2017 předložila žalobkyně kanceláři Tribunálu repliku.
- 21 Dne 6. října 2017 doručila Komise kanceláři Tribunálu dupliku. Ta obsahovala návrh na vynětí přílohy C.3 repliky ze spisu. Žalobkyně předložila své vyjádření k tomuto návrhu dne 9. listopadu 2017.
- 22 Žalobkyně dále předložila Tribunálu po podání repliky a před jednáním, dokument označený pod číslem E.1, který odkazuje na řízení před švédskými vnitrostátními celními orgány, které se týká dotčeného dovozu, vztahující se k závazkovým fakturám prohlášeným Komisí za neplatné. Komise

původně v bodě 14 vyjádření předložených kanceláři Tribunálu dne 23. ledna 2019 žádala, aby Soudní dvůr prohlásil tuto přílohu za nepřipustnou a vyňal ji ze spisu jako nový důkaz. Na jednání od své námítky nepřipustnosti upustila.

23 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil článek 2 napadeného nařízení v rozsahu, v němž se jí týká,
- uložil Komisi a všem případným vedlejším účastníkům podporujícím Komisi náhradu nákladů řízení.

24 Komise navrhuje, aby Tribunál:

- odmítl žalobu jako nepřipustnou,
- podpůrně, odmítl jediný žalobní důvod jako nepřipustný,
- ještě podpůrněji zamítl jediný žalobní důvod, a tedy žalobu v plném rozsahu, jako neopodstatněnou,
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

25 Rada navrhuje, aby Tribunál:

- odmítl žalobu jako nepřipustnou,
- podpůrně zamítl žalobu jako po právní stránce neopodstatněnou,
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení, včetně vlastních nákladů řízení.

26 Na jednání žalobkyně požadovala, aby byly věci T-781/17, Kraftpojkarna v. Komise a T-782/17, Wuxi Saijing Solar v. Komise, spojeny s projednávanou věcí pro účely rozhodnutí, jímž se končí řízení. Na základě otázky Tribunálu v tomto ohledu se Komise a Rada postavily proti takovému spojení, přičemž v podstatě tvrdily, že tyto věci nemají stejný předmět. V souladu s článkem 68 jednacího řádu Tribunálu rozhodl předseda čtvrtého senátu Tribunálu nespojit uvedené věci s tímto řízením.

Právní otázky

K předmětu žaloby

27 Úvodem je třeba uvést – jak vyplývá z návrhů žalobkyně –že tato žaloba směřuje ke zrušení článku 2 napadeného nařízení v rozsahu, v němž je dotčena žalobkyně. Tato žaloba se tedy týká legality prohlášení závazkových faktur žalobkyně za neplatné a důsledků, které z toho vyplývají, zejména pokud jde o vymáhání splatných antidumpingových a vyrovnávacích cel. V důsledku toho se projednávaná věc netýká otázky, zda Komise právem odvolala své přijetí závazků žalobkyně. Jak správně uvádí Komise, žalobkyně nezpochybňuje ani článek 1 napadeného nařízení, kterým Komise odvolala přijetí závazků, ani procesní pravidla stanovená zejména v článku 3 téhož nařízení.

K přípustnosti

K přípustnosti žaloby

- 28 Komise podporovaná Radou tvrdí, že žaloba je nepřipustná. V rozsahu, v němž žalobkyně míří pouze na článek 2 napadeného nařízení, měla by prokázat, že má aktivní legitimaci podle článku 263 SFEU, a zvláště že je tedy bezprostředně dotčena. Rovněž by měla prokázat právní zájem na podání žaloby s ohledem na uvedené ustanovení napadeného nařízení. Komise tvrdí, že jelikož to nebyla žalobkyně, nýbrž Seraphim Solar System GmbH, která měla platit vnitrostátním orgánům splatná antidumpingová a vyrovnávací cla jako právní důsledek prohlášení závazkových faktur žalobkyně za neplatné, poslední uvedená neprokázala ani bezprostřední dotčení, ani právní zájem na podání žaloby. Podle Komise v projednávané věci napadené nařízení žalobkyni konkrétně neznevýhodnilo (obdobně viz rozsudek ze dne 16. března 1978, Unicme a další v. Rada, 123/77, EU:C:1978:73).
- 29 Komise uvádí, že žalobkyni přísluší, aby prokázala, že článek 2 napadeného nařízení měl přímé účinky na její právní situaci. Žalobkyně však zpochybnila pouze konkrétní důsledek porušení svého závazku a jeho zrušení, a to skutečnost, že byly prohlášeny za neplatné závazkové faktury, a že proto byla jiná společnost povinna zaplatit antidumpingové a vyrovnávací clo. Komise tvrdí, že žalobkyně zaměňuje požadavky týkající se aktivní legitimace, pokud jde o napadené nařízení jako celek, a zejména jeho článek 2.
- 30 Podle Komise není žalobkyně osobně dotčena. Především nelze popřít, že jí nebyl určen článek 2 napadeného nařízení, který má obecnou působnost. Komise dále zdůrazňuje, že skutečnost, že byla uvedena v napadeném nařízení jako celku, nebyla rozhodující. Podle ní napadené nařízení neuložilo antidumpingová ani vyrovnávací cla. Cla související s dovozem výrobku žalobkyně byla totiž splatná od počátku, ale nebyla vybrána z důvodu osvobození od jejich výběru kvůli předložení závazkových faktur. Ani po prohlášení těchto faktur za neplatné nebudou dovozní cla vybírána od žalobkyně, ale od společností Huashun Solar GmbH a Seraphim Solar System, jak je uvedeno v příloze I napadeného nařízení, jelikož tyto společnosti jsou podle Komise jedinými, jež jsou bezprostředně dotčeny výše uvedeným ustanovením.
- 31 Konečně Komise tvrdí, že žalobkyně rovněž nemá právní zájem na podání žaloby. Podle ní žalobkyně neprokázala, jak by jí zrušení článku 2 napadeného nařízení mohlo prospět, jelikož prohlášení faktur za neplatné nezpůsobuje žalobkyni celní dluh a neosvobuzuje ji od žádné povinnosti.
- 32 Žalobkyně zpochybňuje tvrzení Komise a Rady. Tvrdí, že je napadeným nařízením bezprostředně a osobně dotčena, že má právní zájem na podání žaloby, a že je tedy oprávněna podat projednávanou žalobu.
- 33 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU může každá fyzická nebo právnická osoba za podmínek uvedených v prvním a druhém pododstavci tohoto článku podat žalobu proti aktům, které jsou jí určeny nebo které se jí bezprostředně a osobně dotýkají, jakož i proti nařizovacím aktům, které se jí bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření.
- 34 Pokud jde o podmínku bezprostředního dotčení, je třeba připomenout, že ačkoli je pravda, že s ohledem na kritéria čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU mají nařízení ukládající antidumpingová cla ze své povahy a působnosti normativní povahu, neboť se vztahují obecně na dotčené hospodářské subjekty, není vyloučeno, aby se určitá ustanovení těchto nařízení mohla týkat individuálně některých hospodářských subjektů (viz usnesení ze dne 21. ledna 2014, Bricmate v. Rada, T-596/11, nezveřejněno, EU:T:2014:53, bod 23 a citovaná judikatura).

- 35 Z toho vyplývá, že akty ohledně uložení antidumpingových cel se mohou, aniž ztrácejí svou povahu nařízení, za určitých okolností týkat individuálně určitých hospodářských subjektů (viz usnesení ze dne 21. ledna 2014, *Bricmate v. Rada*, T-596/11, nezveřejněno, EU:T:2014:53, bod 24 a citovaná judikatura).
- 36 Pokud jde o podmínku bezprostředního dotčení, je třeba připomenout, že podmínka, podle níž musí být fyzická nebo právnická osoba rozhodnutím, které je předmětem žaloby bezprostředně dotčena, jak je stanoveno v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, vyžaduje kumulativní splnění dvou kritérií, a sice zaprvé, že napadené opatření bezprostředně zasahuje do právního postavení jednotlivce, a zadruhé, že adresátům pověřeným jeho provedením neponechává žádnou posuzovací pravomoc, neboť jeho provedení má čistě automatickou povahu a vyplývá výlučně z unijní právní úpravy bez použití jiných zprostředkujících pravidel (viz usnesení ze dne 14. ledna 2015, *SolarWorld a další v. Komise*, T-507/13, EU:T:2015:23, bod 40 a citovaná judikatura, potvrzené usnesením ze dne 10. března 2016, *SolarWorld v. Komise*, C-142/15 P, nezveřejněné, EU:C:2016:163).
- 37 Pokud jde o společnosti nabízející závazek, judikatura uznala, že dotčený vývozce může žalobou podanou k unijním soudům napadnout rozhodnutí Komise o odvolání přijetí závazku a nařízení Rady, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo z dovozu uvedeného vývozce (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 14. ledna 2015, *SolarWorld a další v. Komise*, T-507/13, EU:T:2015:23, bod 41 a citovaná judikatura).
- 38 Za bezprostředně dotčené nařízením ukládajícím antidumpingové clo jsou považovány výrobní společnosti vyrábějící výrobek podléhající uvedenému clu, jimž je přičítána dumpingová praxe a které mohou prokázat, že byly identifikovány v aktech orgánů (rozsudek ze dne 28. února 2019, *Rada v. Marquis Energy*, C-466/16 P, EU:C:2019:156, bod 54).
- 39 Kromě toho podle judikatury nemůže pouhá skutečnost, že k použití aktu, jehož zrušení je požadováno, je přijato vnitrostátní prováděcí opatření, vyloučit, aby byl jednotlivec, jenž podává žalobu, považován za bezprostředně dotčeného předmětným aktem, avšak za předpokladu, že členský stát odpovědný za provádění tohoto aktu nemá autonomní posuzovací pravomoc (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. října 2005, *Land Oberösterreich a Rakousko v. Komise*, T-366/03 a T-235/04, EU:T:2005:347, bod 29 a citovaná judikatura). V takové situaci má totiž přijetí vnitrostátního rozhodnutí automatickou povahu a právní situace žalobce musí být považována za bezprostředně dotčenou napadeným rozhodnutím (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. září 2009, *Komise v. Ente per le Ville Vesuviane a Ente per le Ville Vesuviane v. Komise*, C-445/07 P a C-455/07 P, EU:C:2009:529, body 45 a 46 a citovaná judikatura).
- 40 Je rovněž třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je žaloba na neplatnost podaná fyzickou nebo právnickou osobou přípustná pouze, když má žalobce právní zájem na zrušení napadeného aktu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. září 2008, *Reliance Industries v. Rada a Komise*, T-45/06, EU:T:2008:398, bod 34 a citovaná judikatura).

– *Osobní dotčení*

- 41 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že žalobkyně je vyvážející výrobce dotčeného výrobku, který při šetření, které vedlo k uložení antidumpingových a vyrovnávacích cel, plně spolupracoval s Komisí a jehož jméno je uvedeno v prováděcích nařízeních č. 1238/2013 a č. 1239/2013, kterými se tato cla stanoví, jakož i v přijetí závazku.
- 42 Žalobkyně je mimoto v napadeném nařízení výslovně uvedena. Na jedné straně je zmíněna v článku 1 normativní části napadeného nařízení týkajícím se odvolání závazků, které dříve Komise přijala. Na druhé straně je v bodě 31 odůvodnění téhož nařízení uvedena jako jeden ze dvou vyvážejících výrobců, kteří vystavili závazkové faktury, na které se vztahuje prohlášení závazkových faktur za

neplatné v článku 2 normativní části téhož nařízení. Faktury dotčené v projednávané věci byly určeny žalobkyní pro společnost Seraphim Solar System. Napadené nařízení se týká výhradně dodržování závazků dvou jmenovitě určených vyvážejících výrobců, včetně žalobkyně.

- 43 Za těchto okolností musí být žalobkyně považována za osobně dotčenou napadeným nařízením a jeho článkem 2.

– Bezprostřední dotčení

- 44 V projednávaném případě Komise poté, co shledala, že žalobkyně porušila nabízený závazek a odvolala jeho přijetí, prohlásila na základě článku 2 napadeného nařízení závazkové faktury vystavené žalobkyní, jež odpovídaly některým zvláštním transakcím, za neplatné, a v důsledku toho konstatovala, že mají být, pokud jde o tyto transakce, vybrána splatná konečná cla. Tím napadená ustanovení bezprostředně vyvolala účinky na právní postavení žalobkyně. Kromě toho důsledky, které z toho vyplývají pro vnitrostátní celní orgány, byly předepsány uvedenými ustanoveními, aniž tyto orgány mohly podle uvedených ustanovení změnit prohlášení faktur za neplatné nebo výběr dlužných cel.

- 45 Za těchto okolností je žalobkyně napadeným nařízením, včetně jeho článku 2, bezprostředně dotčena.

– Právní zájem na podání žaloby

- 46 Je třeba konstatovat, že skutečnost, na kterou se Komise odvolává, že celní dluhy musí být zaplacený dovozcem, a nikoli vyvážejícím výrobcem, nebrání tomu, aby tento vyvážející výrobce měl právní zájem na dosažení zrušení aktu, na němž jsou tyto dluhy založeny.

- 47 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že přípustnost žaloby vyvážejícího výrobce proti aktům, týkajícím se odvolání přijetí závazku a ukládajícím konečné antidumpingové clo na výrobky, které vyrábí a vyváží na trh Unie, je implicitně, ale nutně, připuštěna judikaturou (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. září 2010, Usha Martin v. Rada a Komise, T-119/06, EU:T:2010:369, potvrzený na základě kasačního opravného prostředku rozsudkem ze dne 22. listopadu 2012, Usha Martin v. Rada a Komise, C-552/10 P, EU:C:2012:736). V podobné konfiguraci by mělo být vyvozeno, že takový vyvážející výrobce musí být rovněž považován za oprávněného napadnout uložení uvedeného cla na výrobky, které již vyvezl a jejichž závazkové faktury byly Komisí prohlášeny za neplatné.

- 48 Žalobkyně dále správně tvrdí, že napadená ustanovení, pokud přispívají ke zvýšení ceny jejích dovážených výrobků, mají negativní dopady na její obchodní vztahy s dovozcem dotčených výrobků, které žaloba, bude-li úspěšná, může odstranit.

- 49 V důsledku toho má žalobkyně právní zájem na podání žaloby směřující ke zrušení článku 2 napadeného nařízení. Žaloba musí být považována za přípustnou.

K přípustnosti námitky protiprávnosti vznesené žalobkyní

- 50 Žalobkyně tvrdí, že čl. 3 odst. 2 prováděcího nařízení č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 2 prováděcího nařízení č. 1239/2013 jsou v rozporu s čl. 8 odst. 1, 9 a 10 a čl. 10 odst. 5 nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 2009, L 343, s. 51), v platném znění, jakož i čl. 13 odst. 1, 9 a 10 a čl. 16 odst. 5 nařízení Rady (ES) č. 597/2009 ze dne 11. června 2009 o ochraně před dovozem subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 2009, L 188, s. 93), v rozsahu, v němž Rada, jednajíc jako vykonávající orgán, a nikoli jako zákonodárce, nemohla

delegovat na Komisi pravomoc zneplatnit závazkové faktury pouhým odvoláním přijetí závazku nebo nařídit celním orgánům, aby vybraly cla na zboží, které již bylo propuštěno do volného oběhu na celním území Unie.

- 51 Komise podporovaná Radou tvrdí, že právo žalobkyně vznést námitku protiprávnosti podle článku 277 SFEU bylo promlčeno, jak vyplývá z rozsudků ze dne 9. března 1994, TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), a ze dne 15. února 2001, Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101).
- 52 V tomto ohledu podle Komise žalobkyni jako vyvážejícímu výrobcí spolupracujícímu v antidumpingových a antisubvenčních šetřeních příslušelo časově omezené právo, které zaniklo dne 3. března 2014, podat přímou žalobu podle článku 263 SFEU ke zpochybnění čl. 3 odst. 2 písm. b) prováděcího nařízení č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 2 písm. b) prováděcího nařízení č. 1239/2013. Nyní proto nemůže vznést námitku protiprávnosti podle článku 277 SFEU ke zpochybnění těchto ustanovení.
- 53 Komise tvrdí, že podle zásady právní jistoty brání konečnost aktů unijních orgánů jejich zpochybnění po uplynutí lhůty pro podání žaloby proti těmto aktům podle článku 263 SFEU, a to i v rámci námítky protiprávnosti vznesené v souladu s článkem 277 SFEU proti uvedeným aktům. Tento závěr se rovněž uplatní na nařízení ukládající antidumpingová a vyrovnávací cla z důvodu jejich dvojí povahy jako normativní akty a akty, které se mohou bezprostředně a osobně dotýkat určitých hospodářských subjektů.
- 54 Podle Komise je v projednávaném případě nesporné, že žalobkyně dokonale znala prováděcí nařízení č. 1238/2013 a č. 1239/2013. Ačkoli nebyla zařazena do vzorku, žalobkyně se aktivně účastnila postupu, který vedl k uložení antidumpingových a vyrovnávacích cel, aby byla zvýhodněna ve vztahu k vyvážejícím výrobcům, kteří nespolupracovali. Žalobkyně je uvedena v přílohách uvedených nařízení. Za těchto okolností si musela být, podobně jako jakýkoli jiný obezřetný hospodářský subjekt, vědoma skutečnosti, že Rada zmocnila Komisi k tomu, aby prohlásila za neplatné závazkové faktury a nařídila celním orgánům vybrat cla za faktury považované za porušující závazek, takže lhůta, kterou měla k dispozici, aby zpochybnila tuto pravomoc, a tím chránila svůj zájem na zpochybnění výše uvedených nařízení, vypršela dne 3. března 2014.
- 55 Žalobkyně zpochybňuje tvrzení Komise a Rady.
- 56 Tribunál uvádí, že podle ustálené judikatury je článek 277 SFEU výrazem obecné zásady zajišťující každému účastníku řízení právo napadnout, za účelem zrušení rozhodnutí, které se jej bezprostředně a osobně dotýká, platnost dřívějších aktů orgánů Společenství, představujících právní základ napadeného rozhodnutí, jestliže tento účastník řízení neměl podle článku 263 SFEU právo podat přímou žalobu proti těmto aktům, jejichž následky tak nese, aniž měl možnost požadovat jejich zrušení (viz rozsudek ze dne 6. března 1979, Simmenthal v. Komise, 92/78, EU:C:1979:53, bod 39 a citovaná judikatura). Z judikatury mimoto vyplývá, že námitku protiprávnosti lze podat pouze v případě neexistence jiného dostupného procesního prostředku (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. března 1994, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, bod 17; a ze dne 15. února 2001, Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, bod 37, a ze dne 8. března 2007, Roquette Frères, C-441/05, EU:C:2007:150, bod 40).
- 57 V projednávaném případě se, na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, nelze domnívat, že žalobkyně byla oprávněna napadnout na základě článku 263 SFEU článek 3 odst. 2 písm. b) prováděcího nařízení č. 1238/2013 a článek 2 odst. 2 písm. b) prováděcího nařízení č. 1239/2013 přímo po jejich přijetí, ani že lhůta pro napadení těchto ustanovení vypršela dne 3. března 2014.

- 58 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že článek 3 prováděcího nařízení č. 1238/2013 a článek 2 prováděcího nařízení č. 1239/2013 představovaly osvobození ve prospěch žalobkyně v tom smyslu, že dotčené výrobky dovážené do Unie nepodléhaly platbám konečných antidumpingových a vyrovnávacích cel za předpokladu, že jsou splněny podmínky stanovené v závazcích.
- 59 Kromě toho, pokud jde o čl. 3 odst. 2 písm. b) prováděcího nařízení č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 2 písm. b) prováděcího nařízení č. 1239/2013, je třeba konstatovat, jak tvrdí žalobkyně, že cílem těchto ustanovení bylo pouze vytvořit ve prospěch Komise právo odvolat přijetí konkrétních závazků a prohlásit odpovídající závazkové faktury za neplatné.
- 60 Na jedné straně bylo v tomto ohledu výslovně stanoveno, že Komise by měla postupovat prostřednictvím zvláštních opatření, totiž prostřednictvím odvolání přijetí závazku, v souladu s čl. 8 odst. 9 nařízení č. 1225/2009 a čl. 13 odst. 9 nařízení č. 597/2009, nařízením nebo rozhodnutím, která odkazují na konkrétní transakce a prohlašují dotčené závazkové faktury za neplatné (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 14. ledna 2015, *SolarWorld a další v. Komise*, T-507/13, EU:T:2015:23, bod 61). Situace v projednávaném případě tedy není srovnatelná se situací dotčenou v rozsudku ze dne 28. února 2017, *Canadian Solar Emea a další v. Rada* (T-162/14, nezveřejněný, EU:T:2017:124, bod 47), na který se Komise při jednání odvolávala, přičemž tvrdila, že žalobkyně byla oprávněna napadnout ustanovení uvedená v bodě 57 výše, jakmile byla přijata.
- 61 Zadruhé, jak tvrdí žalobkyně, v den přijetí čl. 3 odst. 2 písm. b) prováděcího nařízení č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 2 písm. b) prováděcího nařízení č. 1239/2013 zůstala otázka, zda se na ni tato ustanovení mají použít, čistě hypotetická.
- 62 Za těchto okolností před konkrétním provedením čl. 3 odst. 2 písm. b) prováděcího nařízení č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 2 písm. b) prováděcího nařízení č. 1239/2013, které se týkalo všech podniků, které přijaly dotčené závazky, nemohla být žalobkyně považována za bezprostředně dotčenou těmito ustanoveními. Rovněž neměla právní zájem na napadení jejich legality v rámci žaloby na neplatnost v období stanoveném Komisí, jehož platnost skončila dne 3. března 2014. Konkrétněji právní zájem žalobkyně na podání žaloby proti výše uvedeným ustanovením nemohl být založen na pouhé možnosti, že jí Komise zašle odvolání přijetí závazků, následované prohlášením závazkových faktur za neplatné. Žalobkyně neměla důvod očekávat, že se ocitne v takové hypotetické situaci.
- 63 Navíc je třeba zdůraznit, že na rozdíl od rozsudku ze dne 15. února 2001, *Nachi Europe* (C-239/99, EU:C:2001:101, bod 37), na který se Komise odvolává, ustanovení, jichž se v projednávaném případě týká námitka protiprávnosti, neměla povahu individuálního rozhodnutí. Naopak se jedná o ustanovení obecné povahy, která měla být následována navazujícími prováděcími opatřeními, která případně mohla poškodit zájmy žalobkyně (obdobně viz rozsudek ze dne 16. března 1978, *Unicme a další v. Rada*, 123/77, EU:C:1978:73, body 11 až 18). Ani skutečnost, že žalobkyně byla zmíněna v přílohách prováděcích nařízení č. 1238/2013 a č. 1239/2013, ani skutečnost, že musela vědět o okolnosti, že Rada zmocnila Komisi k prohlašování závazkových faktur za neplatné, neměly za následek to, že by jí umožnily napadnout ustanovení uvedená v bodě 57 výše bezprostředně po jejich přijetí.
- 64 Vzhledem k tomu, že neměla žádný právní zájem na podání žaloby proti těmto ustanovením prováděcích nařízení č. 1238/2013 a č. 1239/2013 bezprostředně po jejich přijetí, nic nebrání tomu, aby vůči nim žalobkyně v rámci projednávané žaloby vznesla námitku protiprávnosti.

K věci samé

- 65 Na podporu své žaloby uplatňuje žalobkyně jeden žalobní důvod. V podstatě tvrdí, že napadeným nařízením Komise porušila čl. 8 odst. 1, 9 a 10, jakož i čl. 10 odst. 5 základního antidumpingového nařízení a čl. 13 odst. 1, 9 a 10, jakož i čl. 16 odst. 5 základního antisubvenčního nařízení tím, že

prohlásila závazkové faktury za neplatné a poté nařídila celním orgánům vybrat cla, jako kdyby v okamžiku, kdy bylo zboží propuštěno do volného oběhu, nebyla celním orgánům vystavena a předána žádná závazková faktura.

- 66 Žalobkyně svou žalobu rovněž opírá o námitku protiprávnosti podle čl. 3 odst. 2 prováděcího nařízení č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 2 prováděcího nařízení č. 1239/2013, vycházející z údajného porušení článku 8 a čl. 10 odst. 5 nařízení č. 1225/2009, jakož i článku 13 a čl. 16 odst. 5 nařízení č. 597/2009, ve znění platném v době přijetí prováděcích nařízení č. 1238/2013 a č. 1239/2013.
- 67 Úvodem je třeba konstatovat, že dotčená ustanovení, na která se vztahují základní antidumpingová nařízení a základní antisubvenční nařízení (viz bod 65 výše), použitelná v den přijetí napadeného nařízení, jsou v podstatě totožná s těmi, na která se vztahují nařízení č. 1225/2009 a č. 597/2009 (viz bod 66 výše), pokud jde o prvky relevantní pro analýzu projednávané věci. Proto se ve zbývající části rozsudku bude odkazovat na základní nařízení, s výjimkou případů, kdy se od nich ustanovení nařízení č. 1225/2009 a č. 597/2009, případně použitelná nebo případně uplatněná, odlišují. Je třeba uvést, že i když byla prováděcí nařízení č. 1238/2013 a č. 1239/2013 přijata Radou, které tehdy byla, v době platnosti nařízení č. 1225/2009 a č. 597/2009, dána prováděcí pravomoc stanovit konečné clo, byla tato pravomoc přenesena na Komisi nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 37/2014 ze dne 15. ledna 2014, kterým se mění některá nařízení týkající se společné obchodní politiky, pokud jde o postupy přijímání určitých opatření (Úř. věst. 2014, L 18, s. 1).
- 68 Žalobkyně tvrdí, že z článku 8 základního antidumpingového nařízení a článku 13 základního antisubvenčního nařízení vyplývá, že pokud byly přijaty cenové závazky, dokud tyto závazky zůstanou v platnosti, prozatímní nebo konečná cla se nepoužijí. Naproti tomu, pokud je přijetí závazku odvoláno po zjištění, že jeden z vyvážejících výrobců, který navrhl závazek, porušil některé z podmínek tohoto závazku, vyplývá z čl. 8 odst. 9 základního antidumpingového nařízení a čl. 13 odst. 9 základního antisubvenčního nařízení, že cla, která nebyla uplatněna z důvodu přijetí závazku, se uplatňují automaticky. Podle žalobkyně se však tato cla vztahují pouze na dovozy uskutečněné ode dne zrušení závazku. To údajně také vyplývá z praxe Komise. Teprve nedávno Komise, při dvou příležitostech, přistoupila k prohlášení závazkových faktur shodných s druhem závazkových faktur v napadeném nařízení za neplatné.
- 69 Žalobkyně tvrdí, že existují pouze dvě výjimky, podle kterých by Komise mohla uložit cla retroaktivně. První se týká případů, kdy jsou splněny podmínky čl. 8 odst. 10 základního antidumpingového nařízení a čl. 13 odst. 10 základního antisubvenčního nařízení. Pokud má Komise podezření na porušení závazku, může rozhodnout o uložení prozatímních cel, která by mohla být vybrána s konečnou platností, pokud jsou podezření na porušení potvrzena.
- 70 Druhá výjimka se podle žalobkyně týká situací, kdy byl dovoz celně evidován v souladu s čl. 10 odst. 5 základního antidumpingového nařízení a čl. 16 odst. 5 základního antisubvenčního nařízení. Pokud by bylo celním orgánům nařízeno evidovat dovoz, mohlo by být konečné clo použito retroaktivně ode dne evidence, pokud by k tomu došlo nejpozději 90 dnů před uložením prozatímního cla.
- 71 Podle žalobkyně samotná Komise prohlásila, že neexistuje právní základ pro retroaktivní odvolání závazkových faktur. Zpochybňuje, že Komise může tvrdit, že v projednávaném případě, po ukončení antidumpingového šetření, nemělo odvolání přijetí závazku spojené s prohlášením závazkových faktur za neplatné žádný retroaktivní účinek. Žalobkyně kritizuje Komisi za nesprávný výklad příslušných ustanovení.
- 72 V replice žalobkyně dodává, že celní dohled a celní kontroly jsou pravomocemi, které přísluší celním orgánům členských států, v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (Úř. věst. 2013, L 269, s. 1, dále jen „celní kodex Unie“).

- 73 Komise v podstatě tvrdí, že Rada ji mohla zmocnit prováděcími nařízeními č. 1238/2013 a č. 1239/2013 k prohlašování závazkových faktur za neplatné a k nařizování vnitrostátním celním orgánům vybírat cla týkající se dovozu uskutečněných v rozporu s podmínkami závazku.
- 74 Komise na prvním místě tvrdí, že cenový závazek je závazkem k dosažení výsledků. Vývozce, u kterého bylo zjištěno, že používal dumping nebo využíval subvence podléhající kompenzačním opatřením, by se mohl zavázat, že zvýší cenu svého vývozu, aby odstranil škodlivé účinky uvedených praktik, přičemž o této cenové úrovni svědčí vystavení závazkových faktur. Musí však dodržovat svůj závazek, aby mohl i nadále využívat osvobození od antidumpingových nebo vyrovnávacích cel, která by za normálních okolností byla splatná za dotčené výrobky, jež jsou předmětem dumpingu nebo jsou subvencované. Závazek by tedy představoval výjimku z podmínek, které se obvykle použijí na dotčené výrobky. Naproti tomu, pokud není předložena závazková faktura nebo pokud je následně zjištěno, že nesplňuje požadované požadavky, antidumpingová nebo vyrovnávací cla se znovu použijí a vnitrostátní celní orgány uvedená cla vyberou. Komise tvrdí, že v rozsahu, v němž závazek představuje výjimku a delikátní ujednání, měl být vykládán restriktivně. Uzavření závazku představuje riziko pro Komisi, ke kterému se přidává obtíž spojená s jeho kontrolou. Každé straně, která jej přijme, přísluší zajistit jeho účinné dodržování a vykonávat účinný dohled nad jeho prováděním ve spolupráci s Komisí v rámci vztahu důvěry.
- 75 Z těchto důvodů Soudní dvůr uznal, že unijní orgány mohly přijmout, odmítnout a definovat podmínky cenového závazku na základě jejich legislativní posuzovací pravomoci. Komise proto může potrestat jakékoli porušení závazku nebo povinnosti spolupracovat v rámci jeho provádění tím, že odvolá jeho přijetí a uloží antidumpingová a vyrovnávací cla na základě skutečností zjištěných v souvislosti s šetřením, které vedlo k cenovému závazku v souladu s čl. 8 odst. 7 a 9 základního antidumpingového nařízení a čl. 13 odst. 7 a 9 základního antisubvenčního nařízení. Tato sankční pravomoc zahrnuje pravomoc prohlásit závazkové faktury za neplatné.
- 76 Na druhém místě Komise zpochybňuje argument žalobkyně, podle kterého ji Rada nemohla zmocnit prováděcími nařízeními č. 1238/2013 a č. 1239/2013, aby zneplatnila faktury týkající se zboží, které již bylo propuštěno do volného oběhu, jelikož taková možnost není stanovena v základním antidumpingovém nařízení a v základním antisubvenčním nařízení.
- 77 Zprv v tomto ohledu Komise tvrdí, že jejím obecným úkolem je dohlížet na závazky přijaté podle článku 8 základního antidumpingového nařízení a článku 13 základního antisubvenčního nařízení, případně s pomocí celních orgánů členských států. Komise tvrdí, že tato ustanovení nebrání prohlašování závazkových faktur za neplatné, ale jednoduše na to neodkazují.
- 78 Zadruhé podle Komise čl. 8 odst. 9 základního antidumpingového nařízení a čl. 13 odst. 9 základního antisubvenčního nařízení nedefinují povahu porušení závazku a neurčují okolnosti, za kterých by mělo být přijetí odvoláno. Je na orgánech, aby stanovily určité požadavky na soulad, přičemž vystavování závazkových faktur je jen jedním z příkladů. Právní základ pro vymezení těchto technických podmínek v nařízeních o uložení konečných cel je uveden v čl. 14 odst. 1 základního antidumpingového nařízení a v čl. 24 odst. 1 základního antisubvenčního nařízení, podle nichž clo vybírají „členské státy ve formě, v sazbě a za ostatních podmínek stanovených v nařízení o uložení daného cla“. Možnost zmocnit Komisi k prohlášení závazkových faktur za neplatné vyplývá z jejího obecného úkolu dohlížet na závazky, z pravomoci Rady stanovit „ostatní podmínky“ pro výběr dotčených cel a z povinnosti vyvážejících výrobců umožnit dohled v rámci vztahu důvěry s Komisí, přičemž Komise je závislá na věrohodnosti poskytnutých dokumentů.
- 79 Zatřetí Komise tvrdí, že povinnost předkládat závazkové faktury a jejich prohlášení za neplatné v případě nedodržení přijatých závazků nejsou nové. V projednávaném případě Komise tvrdí, že využila své pravomoci odvolat přijetí závazku a prohlásit příslušné faktury za neplatné, přičemž žalobkyni své rozhodnutí náležitě odůvodnila. Antidumpingové nebo vyrovnávací clo splatné v takových případech z důvodu prohlášení závazkové faktury za neplatnou má jednoduše za cíl nápravu

okolností. Účelem prohlášení závazkových faktur za neplatné je posílení účinnosti cenových závazků přijatých Komisí a odráží a doplňuje pravomoc vnitrostátních celních orgánů dalším nástrojem, umožňujícím vymáhání cla v případě porušení závazku.

- 80 Začtvrté se podle Komise žalobkyně nemůže dovolávat zásad právní jistoty a ochrany legitimního očekávání. Komise tvrdí, že osvobození od antidumpingových a vyrovnávacích cel nepředstavovalo v okamžiku propuštění do volného oběhu definitivní situaci. Kromě toho jasná právní pravidla žalobkyni od počátku informovala, že je možné prohlásit závazkové faktury za neplatné, zejména v případě porušení závazku.
- 81 Komise tvrdí, že vnitrostátní celní orgány musí posoudit, zda jsou schopny či neschopny vybírat cla za faktury, pro které uběhla tříletá promlčecí doba stanovená v čl. 103 odst. 2 nařízení celního kodexu Unie, jak je uplatňována na dotčená cla prostřednictvím čl. 1 odst. 3 prováděcího nařízení č. 1238/2013 ve spojení s čl. 14 odst. 1 základního antidumpingového nařízení. Odpovídajícím článkem v základním antisubvenčním nařízení je čl. 24 odst. 1. Komise zejména tvrdí, že vzhledem k tomu, že se účinky těchto prohlášení neplatnosti *ratione temporis* nepoužily k datu před 23. dubnem 2014, tedy ke dni předložení první závazkové faktury žalobkyně, a ještě méně ke dni 4. prosince 2013, tedy ke dni uplatnění cel na dotčený produkt, nešlo o žádnou retroaktivitu ve smyslu unijního práva.
- 82 Podle Komise je v této souvislosti a s ohledem na zásadu ochrany vlastních zdrojů Unie zjevné, že v případě předložení nesprávných nebo neúplných závazkových faktur, se uplatní obvyklé antidumpingové nebo vyrovnávací clo splatné dotčeným vyvážejícím výrobcem, jako kdyby poslední uvedený nepředložil závazkovou fakturu, a že cla, která nebyla zaplacená z důvodu předložení těchto závazkových faktur, jsou tedy splatná, jako by osvobození nebylo dáno.
- 83 Zapáté, pokud jde o ustanovení čl. 10 odst. 5 základního antidumpingového nařízení a čl. 16 odst. 5 základního antisubvenčního nařízení, souhlasí Komise s tím, že se nevztahují na vytýkané jednání.
- 84 Na třetím místě Komise tvrdí, že nikdy neexistovala praxe spočívající v osvobození dovozů provedených před odvoláním přijetí závazku od antidumpingového nebo vyrovnávacího cla. Jediné případy, kdy nebyly závazkové faktury prohlášeny za neplatné, nespádají do kategorie popsané žalobkyní. I kdyby taková praxe existovala, nemělo by to žádný vliv na legalitu napadeného nařízení. V této souvislosti je bod 33 žaloby nepřijatelný z důvodu, že porušuje čl. 76 písm. f) jednacího řádu, jelikož nebyl předložen žádný důkaz.
- 85 Komise tvrdí, že postoj žalobkyně lze shrnout v tom smyslu, že jediným právním důsledkem porušení závazku by bylo jeho odvolání do budoucna. Všechny transakce založené na porušení, které byly uskutečněny před přijetím rozhodnutí o odvolání, by byly chráněny. Komise však zdůrazňuje, že v právu Unie není nic, co by odůvodňovalo tak rozsáhlou ochranu hospodářského subjektu, který porušuje povinnosti, které dobrovolně přijal, zejména pokud byl předem upozorněn na důsledky takových činů.
- 86 V duplice Komise v zásadě tvrdí, že se s žalobkyní shodují v tom, že v zásadě mohou být antidumpingová a vyrovnávací cla uložena, jakmile dojde k porušení závazku. Neshoda se týká pouze metody použité v tomto ohledu. Komise se domnívá, že nemá smysl provádět evidenci a ukládat prozatímní cla, pokud bylo šetření ukončeno a byla uložena konečná cla. Metoda navržená žalobkyní nezohledňuje skutečnost, že Komise může provést evidenci až poté, co zjistí porušení závazku. Komise tvrdí, že uplatnila vhodný postup. Prohlášení závazkové faktury za neplatnou je totiž jediným způsobem, jak vybrat clo poté, co nastane skutková událost, která představuje porušení. Komise rovněž tvrdí, že je třeba rozlišovat mezi uložením cla a pozastavením jeho výběru. Situace dotčená v projednávané věci spadá do tohoto druhého případu.

- 87 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého jsou za celní dohled a celní kontroly odpovědné celní orgány členských států, Komise tvrdí, že tento argument byl poprvé předložen v replice, a že je tudíž nepřijatelný na základě čl. 84 odst. 1 jednacího řádu. V každém případě je neopodstatněný.
- 88 Komise tvrdí, že je nesporné, že v souladu s článkem 2 napadeného nařízení uložila celním orgánům povinnost vybrat antidumpingová a vyrovnávací cla splatná za dovoz dotyčného výrobku. Tvrdí, že aniž se snažila uzurpovat pravomoci vnitrostátních orgánů, uložila si úkol provádět určité činnosti kontroly a ověřování souladu, na základě pravomocí stanovených v čl. 14 odst. 1 základního antidumpingového nařízení a v čl. 24 odst. 1 základního antisubvenčního nařízení, za účelem ochrany vlastních zdrojů Unie.
- 89 Konečně Komise uvádí, že argument žalobkyně, podle kterého Komise a Rada jakožto orgán výkonné moci rozšířily pravomoci Komise nad rámec toho, co bylo povoleno Smlouvami a sekundárními právními předpisy, je nepřijatelný, jelikož se jedná o nový žalobní důvod předložený poprvé v replice, v rozporu s požadavky čl. 84 odst. 1 jednacího řádu. V každém případě podle Komise toto tvrzení postrádá jasné údaje, pokud jde o způsob, jakým Rada údajně rozšířila pravomoci Komise.
- 90 Rada v zásadě podporuje tvrzení Komise. Zprvu tvrdí, že správný výklad čl. 8 odst. 9 základního antidumpingového nařízení a čl. 13 odst. 9 základního antisubvenčního nařízení ukazuje, že tato ustanovení umožňují prohlášení závazkových faktur za neplatné. Zadruhé tvrdí, že výše uvedená nařízení poskytují právní základ umožňující unijním orgánům stanovit požadavky na dodržování souladu pro správu cenových závazků. Zatřetí podle Rady klauzule o prohlášení závazkových faktur za neplatné odpovídají praxi orgánů Unie. Začtvrté Rada tvrdí, že prohlášení závazkových faktur za neplatné není rovnocenné se zpětným uložením antidumpingových a vyrovnávacích cel, což by bylo v rozporu s unijním právem.
- 91 Žalobkyně zpochybňuje jak tvrzení Komise, tak Rady.

K právnímu rámci, do něhož spadají závazky a závazkové faktury žalobkyně

- 92 Je třeba připomenout, že podle čl. 8 odst. 1 základního nařízení, pokud byla zjištěna existence dumpingu a újmy, má Komise možnost přijmout uspokojivé dobrovolné nabídky závazků, kterými se vývozce zaváže, že změní ceny svých výrobků, aby přestal dotyčné výrobky vyvážet za dumpingové ceny, jestliže je přesvědčena, že poškozuje účinek dumpingu je tímto závazkem odstraněn.
- 93 V projednávaném případě je na jedné straně třeba poznamenat, že konečná antidumpingová a vyrovnávací cla byla stanovena se sazbami stanovenými podle kategorií podniků, zejména podle toho, že se jednalo o podniky, které při šetření spolupracovaly. Na druhé straně přijetí dotčených závazků vedlo k osvobození od platby konečných antidumpingových a vyrovnávacích cel dotčenými podniky, jak je zřejmé z čl. 3 odst. 1 a bodu 438 odůvodnění prováděcího nařízení č. 1238/2013, jakož i čl. 2 odst. 1 a bodu 865 odůvodnění prováděcího nařízení č. 1239/2013.
- 94 V tomto ohledu již bylo v judikatuře týkající se výkladu režimu použitelného na závazky v době platnosti nařízení č. 1225/2009 uvedeno, že důvodem osvobození dovozů, pro které byly přijaty závazky, od antidumpingového cla není vydání rozhodnutí o přijetí závazků, neboť osvobození je důsledkem ustanovení, která přijala buď Komise v pozměněném prozatímním antidumpingovém nařízení, nebo Rada v konečném antidumpingovém nařízení, k naplnění závazků přijatých Komisí. Taková povinnost přísluší Radě na základě čl. 9 odst. 5 nařízení č. 1225/2009, který stanoví, že nařízení musí uložit konečné antidumpingové clo na dovoz výrobků, který je dumpingový a způsobuje újmu, s výjimkou dovozu případně krytého závazky (usnesení ze dne 14. ledna 2015, SolarWorld a další v. Komise, T-507/13, EU:T:2015:23, bod 48).

- 95 Je třeba konstatovat, že ačkoli bylo vydáno rozhodnutí o přijetí závazků, prozatímní nebo konečné antidumpingové clo je podle čl. 14 odst. 1 nařízení č. 1225/2009 uloženo pouze nařízením, přičemž uvedený článek též stanoví, že toto clo vybírají členské státy za ostatních podmínek stanovených v nařízení o uložení daného cla, mezi které patří podmínky stanovené k plnění přijatých závazků (nařízení ze dne 14. ledna 2015, *SolarWorld a další v. Komise*, T-507/13, EU:T:2015:23, bod 49). Článek 24 odst. 1 nařízení č. 597/2009 odpovídá v zásadě stejný přístup.
- 96 Na jedné straně je stanoveno, že Komise je povinna ověřovat dodržování závazků, v případě potřeby za pomoci celních orgánů členských států, v souladu s čl. 8 odst. 9 nařízení č. 1225/2009 a čl. 13 odst. 9 nařízení č. 597/2009. Kromě toho je zjevné, že výkon kontroly závazků ze strany Komise je závislý na věrohodnosti dokumentů poskytnutých v rámci plnění závazku přijatého dotyčným vývozcem (rozsudek ze dne 22. listopadu 2012, *Usha Martin v. Rada a Komise*, C-552/10 P, EU:C:2012:736, bod 35).
- 97 Na druhé straně podle účelu článku 8 nařízení č. 1225/2009 byla totiž žalobkyně na základě závazku, který nabídla, povinna nejen zajistit skutečné dodržování tohoto závazku, ale rovněž účinně dohlížet na provádění tohoto závazku ve spolupráci s Komisí v rámci vztahu důvěry, na němž spočívá přijetí takového závazku Komisí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2012, *Usha Martin v. Rada a Komise*, C-552/10 P, EU:C:2012:736, bod 24). Stejná logika se obdobně použije na závazky v kontextu vyrovnávacích cel, v souladu s článkem 13 nařízení č. 597/2009, pokud jejich účel zůstává podobný závazkům přijatým v rámci základního antidumpingového nařízení.
- 98 Kromě toho, jak zdůraznila Komise, musí být cenový závazek podniku považován za závazek k výsledku, který musí být dodržen a potvrzen zejména vydáním závazkových faktur během dovozu dotyčných výrobků do Unie. Ustanovení čl. 3 odst. 1 písm. b) prováděcího nařízení č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 1 písm. b) prováděcího nařízení č. 1239/2013 obsahují výslovné odkazy na závazkové faktury. Jak tvrdí Komise, obsah závazkových faktur a osvědčení o vývozním závazku je stanoven v přílohách III a IV prováděcího nařízení č. 1238/2013 a v přílohách 2 a 3 prováděcího nařízení č. 1239/2013.
- 99 Konečně z judikatury vyplývá, že je nezbytné zajistit odpovídající kontrolu závazků (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. ledna 2017, *Rusal Armenal v. Rada*, T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, bod 178).

K účinkům spojeným s odvoláním přijetí závazku Komisí a prohlášením závazkových faktur za neplatné v souladu s napadeným nařízením

- 100 Nejprve je třeba uvést, že podle čl. 8 odst. 1 druhého pododstavce základního antidumpingového nařízení:

„[...] po dobu platnosti těchto závazků se neuplatní prozatímní cla uložena Komisí v souladu s čl. 7 odst. 1 nebo konečná cla uložena v souladu s čl. 9 odst. 4 na příslušný dovoz dotčeného výrobku vyrobeného společnostmi, které jsou uvedeny v rozhodnutí Komise o přijetí uvedených závazků v platném znění [...]“

- 101 Znění čl. 13 odst. 1 druhého pododstavce základního antisubvenčního nařízení je v zásadě totožné.

- 102 Dále se v čl. 8 odst. 9 základního antidumpingového nařízení uvádí:

„Jestliže některá strana závazky poruší nebo odvolá nebo jestliže Komise odvolá přijetí závazku, zruší Komise přijetí daného závazku rozhodnutím nebo nařízením poté, co je dotčenému vývozcovi dána příležitost se k věci vyjádřit, s výjimkou případu, kdy závazek sám odvolal, a automaticky se uplatní prozatímní clo uloženo Komisí v souladu s článkem 7 nebo konečné clo uloženo v souladu s čl. 9 odst. 4. Pokud se Komise rozhodne odvolat přijetí závazku, informuje o tom členské státy. [...]“

- 103 Znění čl. 13 odst. 9 základního antisubvenčního nařízení je v zásadě totožné.
- 104 V tomto ohledu zní body 18 a 19 odůvodnění nařízení Rady (ES) č. 461/2004 ze dne 8. března 2004, kterým se mění nařízení (ES) č. 384/96 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství, a nařízení (ES) č. 2026/97 o ochraně před dovozem subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 2004, L 77, s. 12), které vedly k přijetí změny znění ustanovení relevantních pro projednávaný spor, následovně:
- „(18) Článek 8 odst. 9 základního antidumpingového nařízení mj. stanoví, že jestliže některá strana odvolá závazky, uloží se konečné vyrovnávací clo podle článku 9 na základě skutečností zjištěných v rámci šetření, které vedlo k přijetí závazku. Toto ustanovení vedlo k časově náročnému zdvojenému řízení, neboť Komise musí svým rozhodnutím odvolat přijetí závazku a Rada musí znovu nařízením clo zavést. S ohledem na skutečnost, že toto ustanovení nenechává Radě žádný prostor pro zvážení, pokud jde o zavedení cla následně po porušení nebo odvolání závazků nebo ohledně jeho výše, má se za to, že je vhodné změnit ustanovení čl. 8 odst. 1, 5 a 9, aby bylo jasné, že je odpovědná Komise a že pro odvolání závazku a nové zavedení cla je nutný pouze jediný právní akt. Je také nutné zajistit, aby celý postup odvolání byl ukončen ve lhůtě obvykle šesti měsíců a v žádném případě ne ve lhůtě delší než devět měsíců, aby se tak zajistilo řádné uplatňování platného opatření.
- (19) 18. bod odůvodnění se použije obdobně na závazky podle článku 13 základního antisubvenčního nařízení.“
- 105 Konečně čl. 8 odst. 10 základního antidumpingového nařízení zní následovně:
- „Na základě nejspolehlivějších dostupných informací může být v souladu s článkem 7 uloženo prozatímní clo, pokud existuje důvod k domněnce, že některý závazek byl porušen, nebo v případě porušení nebo odvolání závazku a pokud šetření, které vedlo ke vzniku závazku, nebylo ukončeno.“
- 106 Znění čl. 13 odst. 10 základního antisubvenčního nařízení je v zásadě totožné.
- 107 Neshoda mezi účastníky řízení spočívá ve výkladu účinků těchto ustanovení. Na jedné straně se Komise a Rada domnívají, že odvolání přijetí závazků má za účinek návrat k původní situaci, a to v tom smyslu, že všechna konečná antidumpingová a vyrovnávací cla týkající se závazkových faktur prohlášených za neplatné, jsou od daného okamžiku splatná.
- 108 Na druhé straně žalobkyně tvrdí, že antidumpingová a vyrovnávací cla mohou být uložena pouze do budoucna, tj. od okamžiku, kdy Komise odvolá přijetí závazků, kromě určitých výjimek výslovně stanovených v základním antidumpingovém nařízení a v základním antisubvenčním nařízení.
- 109 Komise v podstatě tvrdí, že za těchto okolností jsou konečná antidumpingová nebo vyrovnávací cla „znovu použitelná“. Tvrdí, že současná situace je obdobou situace, kdy dovozce předloží k proclení závazkovou fakturu, která nebyla podepsána schvalující osobou vyvážejícího výrobce nebo která má jiné nesrovnalosti. Rovněž odkazuje na určité situace týkající se osvobození od cla v případě prokázání preferenčního původu, kdy dodatečná kontrola prokazuje, že preferenční sazba byla přiznána chybně, a to v rozsudcích ze dne 7. prosince 1993, Huygen a další (C-12/92, EU:C:1993:914, bod 19), a ze dne 9. března 2006, Beemsterboer Coldstore Services (C-293/04, EU:C:2006:162, bod 34). V témže smyslu Komise na jednání v podstatě poukázala na skutečnost, že v případě odvolání přijetí závazků daly unijní orgány pokyn vnitrostátním orgánům, aby vybraly použitelná cla nebo jinými slovy „opět zahájily operaci“. Jedná se tedy o vystavení dovozů původnímu konečnému antidumpingovému a antisubvenčnímu clu, stanoveným v souladu s čl. 9 odst. 4 základního antidumpingového nařízení a čl. 15 odst. 1 základního antisubvenčního nařízení.

- 110 Žalobkyně nezpochybňuje, že orgány Unie mohou na základě své posuzovací pravomoci přijmout, odmítnout a definovat podmínky cenového závazku. Žalobkyně rovněž nezpochybňuje posuzovací pravomoc, kterou mají orgány Unie ve vztahu k odvolání přijetí závazku.
- 111 Naproti tomu žalobkyně pro tvrzení, že pouze za velmi přesných okolností je možné retroaktivně použít antidumpingová opatření a konečná vyrovnávací cla, odkazuje na čl. 8 odst. 10 základního antidumpingového nařízení, a ještě konkrétněji na čl. 10 odst. 5 téhož nařízení, nadepsaný „Zpětná působnost“, znějící takto:
- „Byly-li přijaté závazky porušeny nebo odvolány, může být uloženo konečné clo na výrobky, které byly propuštěny do volného oběhu nejvýše 90 dnů přede dnem použitelnosti prozatímních opatření, pokud byl dovoz celně evidován v souladu s čl. 14 odst. 5 a pokud se uložení cla se zpětnou působností nevztahuje na výrobky dovezené před porušením nebo odvoláním závazku.“
- 112 Žalobkyně tvrdí, že tato ustanovení v podstatě odpovídají čl. 13 odst. 10 základního antisubvenčního nařízení a čl. 16 odst. 5 téhož nařízení.
- 113 Žalobkyně tvrdí, že pouze při existenci evidencí mohla být opatření, jakými je požadavek na zaplacení konečných splatných antidumpingových a vyrovnávacích cel, vůči dotčenému dovozu provedena. Podle žalobkyně je tedy přístup Komise v projednávané věci nesprávný a protiprávní, jelikož se neřídí žádnou z hypotéz výslovně stanovených zákonodárcem pro situace, ve kterých by antidumpingové nebo vyrovnávací cla měla být uplatněna se zpětnou působností. Žalobkyně tvrdí, že Komise nemůže nařídit vybírání konečných cel na výrobky propuštěné do volného oběhu, pokud předtím neuložila prozatímní cla nebo nenařídila evidenci.
- 114 Námitku protiprávnosti vznesenou žalobkyní vůči čl. 3 odst. 2 prováděcího nařízení č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 2 prováděcího nařízení č. 1239/2013 je třeba chápat tak, že tvrdí, že retroaktivní uplatnění antidumpingových nebo vyrovnávacích cel v projednávaném případě nemohlo být právně založeno na těchto ustanoveních. Tato ustanovení, zejména čl. 3 odst. 2 písm. b) prováděcího nařízení č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 2 písm. b) prováděcího nařízení č. 1239/2013, jsou totiž sama údajně v rozporu s článkem 8 a čl. 10 odst. 5 základního antidumpingového nařízení, jakož i článkem 13 a čl. 16 odst. 5 základního antisubvenčního nařízení.

K jedinému žalobnímu důvodu vznesenému žalobkyní

- 115 Zprv je třeba konstatovat, pokud jde o odkaz žalobkyně na čl. 8 odst. 10 základního antidumpingového nařízení a na čl. 13 odst. 10 základního antisubvenčního nařízení, že se tato ustanovení netýkají situace dané v projednávané věci.
- 116 Na jedné straně, jak zdůrazňují Komise a Rada, nelze situaci danou v projednávané věci přirovnat k situaci, ve které existují pouze „důvody věřit“, že došlo k porušení závazku, přičemž v důsledku toho je dána možnost uložit prozatímní clo. Naopak, v projednávaném případě žalobkyně porušení závazku nezpochybnila. Skutečnost, že žalobkyně tvrdí, že nezpochybnila odvolání přijetí závazku pouze z důvodu svých znalostí, že unijní orgány měly v tomto ohledu široký prostor pro uvážení, nijak nemění tento závěr.
- 117 Na druhé straně v projednávané věci nejde ani o druhou situaci stanovenou ustanoveními připomenutými v bodě 115 výše, ve které „jestliže [některá strana] závazky poruší,“ šetření, které vedlo ke vzniku závazku, „nebylo ukončeno“. Naopak je nesporné, že Rada přijala konečná antidumpingová a vyrovnávací cla.

- 118 Zadržé, pokud jde o odkaz učiněný žalobkyní na čl. 10 odst. 5 základního antidumpingového nařízení a čl. 16 odst. 5 základního antisubvenčního nařízení, je třeba poznamenat, že tato ustanovení se týkají zvláštních situací, ve kterých orgány postupovaly prostřednictvím „evidence“ dovozů v souladu s čl. 14 odst. 5 základního antidumpingového nařízení nebo čl. 24 odst. 5 nařízení základního antisubvenčního nařízení. Kromě toho tato ustanovení berou jako základ pro výpočet retroaktivity datum použití prozatímních opatření. V projednávaném případě však není žádná z těchto hypotéz použitelná, jelikož Komise neprovedla evidenci dotčených dovozů ani nebyla přijata prozatímní opatření.
- 119 Vzhledem k tomu, že tedy situace v projednávané věci neodpovídá žádné z hypotéz výslovně stanovených v základním antidumpingovém nařízení a v základním antisubvenčním nařízení, je třeba posoudit, zda – jak tvrdí žalobkyně (viz body 69 až 71 výše) – neexistuje žádný jiný právní základ pro přijetí článku 2 normativní části napadeného nařízení.
- 120 Komise a Rada odkazují na konkrétní kontext projednávané věci, aby vysvětlily přístup přijatý napadeným nařízením. V tomto ohledu Komise s odkazem na systematický výklad základního antidumpingového nařízení a základního antisubvenčního nařízení tvrdila, že z něj vyplývá, že konečná cla, jak byla původně uložena na výrobky dotčené závazky žalobkyně, mohla být automaticky použita jako přímý důsledek opatření spočívajícího v odvolání přijetí uvedených závazků Komisí.
- 121 Rada uvedla, že základní antidumpingové nařízení a základní antisubvenční nařízení výslovně nepředpokládala „pravděpodobně nejčastější“ případ, kdy – stejně jako v projednávaném případě – Komise z vlastního podnětu zahájila šetření o porušení závazku. Rada mimoto zpochybnila přístup, podle kterého by z důvodu skutečnosti, že tento typ šetření nebyl výslovně stanoven v základním antidumpingovém nařízení a v základním antisubvenčním nařízení a že tato nařízení nestanovila výslovně pravomoc Komise prohlásit závazkové faktury za neplatné, z toho mělo vyplývat, že tento postup je protiprávní (viz rovněž bod 90 výše). Rada dodává, že pojem „faktury v souladu se závazkem“ jakožto prostředek pro správu přijatých závazků byl vyvinut v rozhodovací praxi unijních orgánů.
- 122 Podle Rady v projednávaném případě nebylo možné nebo nezbytné uložit prozatímní antidumpingové a vyrovnávací clo nebo evidovat dovezené výrobky, protože šetření již bylo ukončeno a byla stanovena konečná cla, a to bez ohledu na současné přijetí závazků žalobkyně a dalších čínských vyvážejících podniků Komisí. Rada tvrdí, že prozatímní cla byla pouhými předchůdci konečných cel. V projednávaném případě nebylo podle Rady možné vrátit se zpět, evidence neměla smysl a prozatímní cla již nemohla být relevantní, protože byla zrušena konečnými cly. Rada tvrdí, že postup sledovaný Komisí podle ní představoval zvláštní postup, který spadá do ustálené praxe unijních orgánů ve srovnatelném kontextu.
- 123 Rada tvrdí, že v projednávaném případě bylo nutné posoudit, které faktury byly dotčnými závazkovými fakturami, a po jejich prohlášení za neplatné uplatnit splatná antidumpingová a vyrovnávací cla, která byla jednoduše pozastavena. Rada rovněž odkazuje na rozsudek ze dne 21. února 1984, *Allied Corporation a další v. Komise* (239/82 a 275/82, EU:C:1984:68, bod 21). Zdůrazňuje, že závazkové faktury sloužily ke stejnému účelu jako evidence dovozů, totiž k možnosti je vysledovat.
- 124 Komise a Rada zdůrazňují, že argumenty žalobkyně mají ve skutečnosti za cíl umožnit podniku profitovat, pokud v tomto ohledu neexistují přesná pravidla, ze situace, ve které, ačkoli poskytl závazky přijaté Komisí, mohl by je v zásadě beztrestně porušovat, pokud jde o již proběhlé situace.
- 125 Žalobkyně tvrdí, že odvolání přijetí závazku samo o sobě představuje dostatečnou sankci, protože pro subjekt je pak mnohem obtížnější prodávat své zboží rentabilně na unijním trhu.
- 126 Rada a Komise tvrdí, že na rozdíl od toho, co uvádí žalobkyně, je možné vykládat čl. 14 odst. 1 základního antidumpingového nařízení a čl. 24 odst. 1 antisubvenčního nařízení v tom, že ponechávají na unijních orgánech, stanovit požadavky na dodržování závazků a v tomto ohledu stanovit postupy.

Tyto orgány zdůrazňují, že tyto články, nazvané „Obecná ustanovení“, stanoví, že prozatímní nebo konečné antidumpingové clo se ukládá nařízením a vybírají je členské státy ve formě, v sazbě a za ostatních podmínek stanovených v nařízení o uložení uvedeného cla.

- 127 Rada a Komise zejména zdůrazňují, že ustanovení uvedená v bodě 126 výše odkazují na „ostatní podmínky“, mezi něž patří možnost sledování dodržování závazku prostřednictvím závazkových faktur. V důsledku toho by bylo možné odvodit pravomoc orgánů Unie prohlásit závazkové faktury za neplatné a nařídit celním orgánům, aby vybraly cla „z dotčeného dovozu“. Je tedy třeba posoudit, zda tato ustanovení představovala dostatečný právní základ umožňující přijetí článku 2 napadeného nařízení.
- 128 K tomuto bodu je třeba nejprve uvést, že Soudní dvůr již konstatoval, v bodě 58 rozsudku ze dne 15. března 2018, *Deichmann* (C-256/16, EU:C:2018:187), na který Komise na jednání odkázala, že ze znění čl. 14 odst. 1 první věty nařízení č. 1225/2009 vyplývá, že unijní normotvůrce nezamýšlel stanovit taxativním způsobem podmínky týkající se výběru antidumpingového cla, které může stanovit Komise.
- 129 Rozsudek ze dne 15. března 2018, *Deichmann* (C-256/16, EU:C:2018:187), se týkal nařízení Komise, jehož článek 1 stanovoval příkazy k zachování výběru antidumpingových cel uložených konečnými nařízením a nařízením o prodloužení, ukládajícími vnitrostátním celním orgánům, aby počkaly, až Komise stanoví sazby, ve kterých tato cla měla být stanovena, aby tak vyhověla rozsudku Soudního dvora, jímž byla původně stanovená cla zrušena. Příkaz tak v podstatě spočíval v tom, že vnitrostátní celní orgány musely počkat, než zjistí, jaká byla skutečně splatná cla, než rozhodly o žádostech o vrácení předložených subjekty, které uvedená cla zaplatily. V důsledku toho se situace dotčená v uvedené věci týkala otázky výše cel původně zaplacených dotčenými stranami, která musela být celními orgány uvedeným stranám vrácena.
- 130 Na rozdíl od situace, o kterou se jedná v rozsudku ze dne 15. března 2018, *Deichmann* (C-256/16, EU:C:2018:187), se na otázku položenou v projednávané věci, totiž časových účinků uložení antidumpingových a antisubvenčních cel, která by byla splatná v případě neexistence závazku, který byl mezitím porušen nebo odvolán, vztahují výslovná ustanovení čl. 8 odst. 10 a čl. 10 odst. 5 základního antidumpingového nařízení, jakož i výslovná ustanovení čl. 13 odst. 10 a čl. 16 odst. 5 základního antisubvenčního nařízení. Vzhledem k těmto výslovným ustanovením je tedy třeba posoudit, zda opatření učiněné Komisí v projednávané věci spadá do právního základu stanoveného zákonodárcem nebo se od něj odchyluje, v konkrétním kontextu důsledků, které lze vyvodit z odvolání přijetí závazku.
- 131 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora je při výkladu ustanovení unijního práva třeba vzít v úvahu nejen jeho znění a cíle, které sleduje, ale i jeho kontext a veškerá ustanovení unijního práva [viz rozsudek ze dne 8. července 2019, *Komise v. Belgie* (čl. 260 odst. 3 SFEU – širokopásmové sítě), C-543/17, EU:C:2019:573, bod 49 a citovaná judikatura]. Mimoto, pokud jde o otázku určení, zda je ustanovení retroaktivní, z tohoto ustanovení musí jasně vyplývat, že mu má být takový účinek přičítán (obdobně viz rozsudek ze dne 24. září 2002, *Falck a Acciaierie di Bolzano v. Komise*, C-74/00 P a C-75/00 P, EU:C:2002:524, bod 119).
- 132 Záměr zákonodárce v základních nařízeních výslovně upravit důsledky porušení nebo odvolání závazků stanovením metod, podle kterých by mohla být splatná cla v případě neexistence závazků uložena zpětně, vyplývá z několika bodů odůvodnění uvedených nařízeních.
- 133 Bod 14 odůvodnění základního antidumpingového nařízení tak uvádí:

„Je nutno stanovit postup pro přijetí závazků, jejichž pomocí jsou odstraněny dumping a újma, namísto uložení prozatímního nebo konečného cla. Je dále vhodné stanovit, jaké následky bude mít porušení nebo odvolání přijatých závazků a že prozatímní clo může být uloženo v případě podezření z porušení

přijatých závazků, nebo pokud je nutné provést další šetření pro doplnění skutkového stavu. Při přijímání závazků by se mělo dbát na to, aby navržené závazky a jejich vykonávání nevedly k jednání, které narušuje hospodářskou soutěž.“

134 Bod 12 odůvodnění základního antisubvenčního nařízení má obdobný obsah.

135 Kromě toho bod 17 odůvodnění základního antidumpingového nařízení stanoví:

„Je nutno umožnit vybrání prozatímních cel se zpětnou působností, je-li to považováno za vhodné, a vymezit, za jakých okolností mohou být uložena, aby se zabránilo obcházení konečných opatření, která mají být uplatňována. Je rovněž třeba stanovit, že clo může být uloženo se zpětnou působností v případě porušení nebo odvolání závazků.“

136 Bod 16 odůvodnění základního antisubvenčního nařízení je totožný.

137 Vzhledem ke struktuře a cílům takto připomenutých základních nařízení, z nichž na jedné straně vyplývá úmysl zákonodárce přijmout právní předpisy, pokud jde o postupy, které lze použít pro vyvození důsledků z odvolání přijetí závazku Komisí, a na druhé straně ustanovení uvedená v bodech 69 a 70 výše, kterými se tento záměr zákonodárce uskutečnil, je třeba odmítnout výklad navrhaný Komisí a Radou, směřující k vyvození z tohoto odkazu obsaženého v čl. 14 odst. 1 základního antidumpingového nařízení, jakož i v čl. 24 odst. 1 základního antisubvenčního nařízení na „ostatní podmínky“ výběru cla pravomoci unijních orgánů pověřených prováděním základních nařízení vyžadovat v rámci této prováděcí pravomoci, aby dotyčné podniky zaplatily všechna cla splatná na základě transakcí krytých závazkovými fakturami, jež mezitím byly prohlášeny za neplatné.

138 Tento závěr platí i pro argumentaci Komise a Rady, podle které je možné vyvodit takovou pravomoc ze znění čl. 8 odst. 9 základního antidumpingového nařízení a čl. 13 odst. 9 základního antisubvenčního nařízení, podle kterých se cla automaticky uplatňují po odvolání přijetí závazků. Je totiž třeba konstatovat, že takové automatické uplatnění je stanoveno v mezích výslovně stanovených článkem 8 odst. 10 a článkem 10 odst. 5 základního antidumpingového nařízení, jakož i článkem 13 odst. 10 a článkem 16 odst. 5 základního antisubvenčního nařízení.

139 Žádný z dalších argumentů Komise a Rady nemůže vyvrátit předchozí závěr.

140 Zprv, pokud jde o tvrzení Rady připomenutá v bodech 122 a 123 výše, v podstatě na jedné straně spočívají v tom, že prozatímní cla nelze uložit z důvodu podezření na porušení závazků na základě čl. 8 odst. 10 základního antidumpingového nařízení a čl. 13 odst. 10 základního antisubvenčního nařízení, jestliže o uložení konečných cel již bylo rozhodnuto dříve. Na druhé straně Rada rovněž tvrdí, že použití závazkových faktur je srovnatelné s evidencí dovozu ve smyslu čl. 14 odst. 5 základního antidumpingového nařízení. Z toho údajně vyplývá, že výše uvedená ustanovení se buď nevztahují na skutkové okolnosti projednávané věci, nebo potvrzují praxi závazkových faktur.

141 V tomto ohledu, pokud jde zprv o první tvrzení týkající se nemožnosti uplatnit prozatímní cla v projednávaném případě z důvodu předchozího uložení konečných cel, je třeba uvést, že i kdyby bylo toto tvrzení opodstatněné, nemůže zpochybnit závěr, podle kterého základní nařízení stanoví přesně vymezené případy, ve kterých mohou být cla splatná v případě porušení závazků uložena se zpětnou působností. Konečně, jak správně uvádí žalobkyně, čl. 8 odst. 10 základního antidumpingového nařízení a čl. 13 odst. 10 základního antisubvenčního nařízení se týkají dvou odlišných situací. Pouze druhá situace přitom předpokládá, že „šetření, které vedlo ke vzniku závazku, nebylo ukončeno“, a tedy že konečná cla nebyla stanovena.

142 Pokud jde dále o údajné ztotožnění závazkových faktur s evidencí dovozu ve smyslu čl. 14 odst. 5 základního antidumpingového nařízení, stačí konstatovat, že tato ustanovení omezují použití opatření povinné evidence dovozů na dobu devíti měsíců. Proto i za předpokladu, že by evidence ve smyslu

článku 14 odst. 5 základního antidumpingového nařízení byla srovnatelná s vystavením závazkové faktury, časová působnost zneplatnění závazkových faktur vysloveného na základě znění napadených ustanovení překračuje meze uložené základním antidumpingovým nařízením.

- 143 Navíc, pokud jde o odkaz Rady na rozsudek ze dne 21. února 1984, *Allied Corporation a další v. Komise* (239/82 a 275/82, EU:C:1984:68, bod 21), je třeba konstatovat, že tento odkaz nemá vliv na existenci možnosti Komise přijmout při odvolání přijetí závazku retroaktivní opatření a zejména nařídit vnitrostátním celním orgánům vybrat konečné antidumpingové a vyrovnávací clo, tak jak bylo původně splatné. Uvedený rozsudek se totiž týká věci, v níž Komise v návaznosti na odvolání závazku měla v co nejkratší lhůtě uplatnit „prozatímní“ opatření, když se domnívala, že takový krok byl vyžadován zájmy Unie. Právě za těchto okolností bylo uvedeno, že Komise musí použít „dostupné informace“. V bodě 21 uvedeného rozsudku bylo zejména uvedeno, že jelikož samotné přijetí závazku, umožňuje předpokládat skutečnou existenci dumpingu, nelze od Komise vyžadovat, aby zahájila nové šetření v okamžiku, kdy je takový závazek zrušen.
- 144 Zadruhé je třeba jako irelevantní pro projednávaný spor zamítnout odkazy Rady na body 18 a 19 odůvodnění nařízení č. 461/2004 (viz bod 104 výše). Body odůvodnění citované Radou se totiž netýkají otázky retroaktivního použití cel, která by byla splatná v případě neexistence závazku, který by byl mezitím odvolán nebo porušen.
- 145 Zatřetí, pokud jde o odkazy Komise na určité okolnosti nebo na jiné rozsudky v oblasti cel, týkající se nepodepsaných faktur předložených dovozcem k proclení nebo situací, kdy následná kontrola prokázala, že preferenční sazba byla přiznána chybně (viz bod 109 výše), je třeba poznamenat, že účely a struktura inherentní základním nařízením, jak byly připomenuty výše, brání odůvodnění *per analogiam* s prováděním celních právních předpisů.
- 146 Začtvrté Komise v bodě 49 a následujících své žalobní odpovědi, za účelem tvrzení, že v projednávané věci bylo právní pravidlo zvláště jasné, uvádí, že rozhodnutí 2013/423 obsahovalo, zejména ve svých bodech 14 a 15, ustanovení upozorňující na důsledky porušení závazků. Komise a Rada rovněž odkazují na několik dřívějších případů, z nichž vyplývá, že povinnost předložit závazkové faktury a možnost jejich prohlášení za neplatné nebyly nové a že jednání Komise v projednávané věci ani nepředstavovalo změnu dřívější institucionální „praxe“.
- 147 Doba trvání praxe uplatňovaná Komisí a Radou, jakož i okolnost, že žalobkyně o ní věděla, však nemají vliv na konstatování, že tato praxe nemá právní základ.
- 148 Kromě toho, jelikož řešení tohoto sporu není založeno ani na tvrzeních žalobkyně týkajících se existence údajné dřívější praxe spočívající v osvobození dovozu uskutečněného před odvoláním přijetí závazku od antidumpingového nebo vyrovnávacího cla, není třeba rozhodnout o námitce nepřípustnosti vznesené Komisí v tomto ohledu (viz bod 84 výše). V každém případě je třeba tuto námitku nepřípustnosti odmítnout z důvodu, že otázka předložení důkazu údajné skutečnosti na podporu návrhu se netýká přípustnosti tohoto návrhu, nýbrž jeho opodstatněnosti (obdobně viz usnesení ze dne 27. dubna 2017, CJ v. ECDC, T-696/16 REV a T-697/16 REV, nezveřejněno, EU:T:2017:318, bod 39). Kromě toho je třeba upřesnit, že ze znění čl. 76 písm. f) jednacího řádu a přesněji z použití výrazu „popřípadě“ vyplývá, že žaloba nemusí povinně obsahovat označení navrhaných důkazů. Jedinou sankcí v oblasti označení navrhaných důkazů je sankce zamítnutí z důvodu opožděnosti, pokud jsou poprvé předloženy bez odůvodnění ve fázi repliky nebo dupliky nebo výjimečně před skončením ústní části řízení nebo před rozhodnutím Tribunálu, že věc projedná bez ústní části řízení (článek 85 odst. 2 a 3 jednacího řádu) (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. února 2005, *Chiquita Brands a další v. Komise*, T-19/01, EU:T:2005:31, bod 71).

- 149 Zapáté Komise tvrdí, že jejím cílem bylo posílit účinnost závazků, doplnit pravomoc vnitrostátních celních orgánů a jednat tak, aby se žalobkyně nemohla vyhnout dodatečným kontrolám uvedených celních orgánů, ačkoli se prokázalo, že prodávala výrobky, na které se vztahoval závazek prostřednictvím dovozců ve spojení v Unii, kteří nebyli stranami závazku, tedy prostřednictvím prodejního kanálu, který dohoda nepovolila.
- 150 Úvodem je třeba uvést, že v bodech 31 až 37 repliky žalobkyně reagovala na tvrzení Komise týkající se rozdělení pravomocí mezi vnitrostátní celní orgány a orgány Unie v projednávaném kontextu (viz bod 72 výše). Komise v duplice tvrdila, že tvrzení uvedená v replice jsou nová, a proto nepřijatelná. Na jednání však uznala možnost, podle které se žalobkyně ve skutečnosti omezila na poskytnutí skutkových poznatků. Jelikož žalobkyně v tomto ohledu uvedla, že neměla v úmyslu uvést nový důvod založený na celním kodexu Unie, je třeba mít za to, že námitka nepřijatelnosti vznesená Komisí se stala bezpředmětnou.
- 151 Pokud jde o opodstatněnost tvrzení Komise, je třeba konstatovat, že, jak tvrdí žalobkyně, skutečnost odvolání přijetí závazků má již sama o sobě negativní důsledky na subjekt, který závazky poskytl, což představuje důležitou sankci (viz bod 125 výše). Navíc nemůže jít, jak tvrdí Komise a Rada, o situaci, která by se podobala beztrestnosti subjektu, který porušil své závazky, nebo situaci, která by mu umožnila mít z takové činnosti svobodně prospěch. Je totiž třeba zdůraznit, že není zakázáno jakékoliv vybírání antidumpingového nebo antisubvenčního cla, ale že přísluší orgánům Unie, aby zohlednily procesní meze, které jsou v tomto ohledu stanoveny základním antidumpingovým nařízením a základním antisubvenčním nařízením.
- 152 Vzhledem ke všem předcházejícím úvahám je třeba konstatovat, že základní nařízení nemohou představovat dostatečné právní základy pro přijetí napadených ustanovení.

K námitce protiprávnosti

- 153 Je třeba ještě zkoumat, zda čl. 3 odst. 2 prováděcího nařízení č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 2 prováděcího nařízení č. 1239/2013 mohou navzdory neexistenci dostatečných právních základů v základním nařízení právně založit napadená ustanovení.
- 154 V tomto ohledu žalobkyně opírá svou žalobu také o námitku protiprávnosti čl. 3 odst. 2 prováděcího nařízení č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 2 prováděcího nařízení č. 1239/2013, založenou na údajném porušení článku 8 a čl. 10 odst. 5 nařízení č. 1225/2009, jakož i článku 13 a čl. 16 odst. 5 nařízení č. 597/2009 ve znění použitelném v době přijetí prováděcích nařízení č. 1238/2013 a č. 1239/2013.
- 155 Článek 3 odst. 2 prováděcího nařízení č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 2 prováděcího nařízení č. 1239/2013 obsahují formulaci opravňující Komisi identifikovat transakce, pro něž „přijetím prohlášení o propuštění do volného oběhu vzniká celní dluh“, jestliže Komise odvolá přijetí závazku podle čl. 8 odst. 9 nařízení č. 1225/2009 nebo čl. 13 odst. 9 nařízení č. 597/2009, tak že přijme nařízení nebo rozhodnutí, které odkazuje na konkrétní transakce a které prohlašuje závazkové faktury za neplatné.
- 156 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že Rada jakožto výkonný orgán, a ne jako zákonodárce, nemohla delegovat na Komisi pravomoc prohlásit závazkové faktury za neplatné pouze na základě odvolání přijetí závazku ani nařídit celním orgánům, aby vybraly clo na zboží, které již bylo propuštěno do volného oběhu na celním území Unie. Tato tvrzení je tedy třeba vykládat tak, že se týkají konkrétně ustanovení čl. 3 odst. 2 písm. b) prováděcího nařízení č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 2 písm. b) prováděcího nařízení č. 1239/2013.
- 157 Z důvodů obdobných důvodům již uvedeným v bodech 128 až 140 výše, které se týkají obecné struktury základního antidumpingového nařízení a základního antisubvenčního nařízení, je třeba vyhovět námitce protiprávnosti žalobkyně týkající se čl. 3 odst. 2 písm. b) prováděcího nařízení

č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 2 písm. b) prováděcího nařízení č. 1239/2013. Na jedné straně totiž tato ustanovení nepatří mezi hypotézy stanovené v článku 8 a čl. 10 odst. 5 nařízení č. 1225/2009 a v článku 13 a čl. 16 odst. 5 nařízení č. 597/2009, ve znění platném v době přijetí prováděcích nařízení č. 1238/2013 a č. 1239/2013, a nejsou s nimi v souladu. Na druhé straně z obecné struktury nařízení č. 1225/2009 a č. 597/2009 ani nevyplývá, že Rada mohla prováděcím nařízením zmocnit Komisi k tomu, aby bez časového omezení tohoto postupu stanovila, že v důsledku odvolání svého přijetí závazku a prohlášení odpovídajících faktur za neplatné „přijetím prohlášení o propuštění do volného oběhu [měl vzniknout] celní dluh [...]“

- 158 Proto je třeba dospět k závěru, že čl. 3 odst. 2 písm. b) prováděcího nařízení č. 1238/2013 a článek 2 odst. 2 písm. b) prováděcího nařízení č. 1239/2013 nejsou v projednávané věci použitelné.

K příloze C.3 repliky

- 159 Za těchto okolností není třeba se vyjadřovat k přípustnosti přílohy C.3 repliky. Bez ohledu na otázku, zda dotčený dokument, nazvaný „Monitoring of Undertaking – Finding following the verification visit“, jehož záhlaví odkazuje na generální ředitelství Komise pro obchod, mohl mít k dispozici advokát žalobkyně a mohl být použit v projednávané věci, je třeba dospět k závěru, že jde nanejvýš o příklad administrativního přístupu, který Komise zaujala v konkrétním případě, a o kterém se mimoto neprokázalo, že se týkal stejných okolností jako projednávaná věc. Z toho v podstatě vyplývá, že Komise se poté, co konstatovala porušení konkrétního závazku, přesto domnívala, že není nutné přijmout jakékoliv opatření. V projednávané věci však řešení sporu nespočívá na srovnání různých přístupů, které Komise mohla zaujmout ve své předchozí praxi v kontextu porušení závazků dotýčnými subjekty.

Závěr

- 160 Vzhledem ke všem předcházejícím úvahám je třeba jedinému žalobnímu důvodu žalobkyně vyhovět, a v důsledku toho zrušit napadená ustanovení.

K nákladům řízení

- 161 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle čl. 138 odst. 1 téhož jednacího řádu nesou orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, vlastní náklady řízení.
- 162 Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné rozhodnout, že posledně uvedená ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené žalobkyní. Rada ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

- 1) Článek 2 prováděcího nařízení Komise (EU) 2016/2146 ze dne 7. prosince 2016, kterým se odvolává přijetí závazku dvou vyvážejících výrobců podle prováděcího rozhodnutí 2013/707/EU, kterým se potvrzuje přijetí závazku nabídnutého v souvislosti s antidumpingovým a antisubvenčním řízením týkajícím se dovozu krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků)**

pocházejících nebo odesílaných z Čínské lidové republiky po dobu uplatňování konečných opatření, se zrušuje v rozsahu, v němž se týká společnosti Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd.

- 2) Evropská komise ponese vlastní náklady řízení a náhradí náklady řízení vynaložené společností Jiangsu Seraphim Solar System.**
- 3) Rada Evropské unie ponese vlastní náklady řízení.**

Kanninen

Schwarcz

Iliopoulos

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 8. července 2020.

Podpisy.